

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego th pharma – zgłoszenie nr 17 916 522

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 9 listopada 2021 r. w sprawie R 1605/2020-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 47 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 14 stycznia 2022 r. – Ryanair/Komisja

(Sprawa T-28/22)

(2022/C 109/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ryanair DAC (Swords, Irlandia) (przedstawiciele: adwokaci Vahida, S. Ratinga i G.-I. Metaxas-Maranghidis)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 26 lipca 2021 r. w sprawie pomocy państwa SA.63203 (2021/N) – Germany – *Restructuring aid for Condor*;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi 10 zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że pozwana naruszyła prawo i że zakwestionowana pomoc państwa nie jest objęta przedmiotowym zakresem stosowania wytycznych dotyczących ratowania i restrukturyzacji⁽¹⁾, ponieważ Condor Flugdienst GmbH (zwana dalej „spółką Condor”) została przejęta przez większą grupę przedsiębiorstw, a jej trudności nie są specyficzne tylko dla niej i nie wynikają z arbitralnej alokacji kosztów.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że pozwana nie wykazała niewydolności rynku i trudności społecznych.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że pozwana nie dokonała porównania z wiarygodnym alternatywnym scenariuszem niezawierającym pomocy państwa i nie wykazała, że spółka Condor wyczerpała wszystkie opcje rynkowe.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że w zaskarżonej decyzji nie wykazano, iż plan restrukturyzacji jest realistyczny, spójny i dalekosiężny oraz że jest on właściwy do przywrócenia długoterminowej rentowności spółki Condor bez oparcia na kolejnej pomocy państwa w rozsądnym terminie.

5. Zarzut piąty dotyczący tego, że w zaskarżonej decyzji nie wykazano odpowiedniego charakteru pomocy państwa w odniesieniu do szkód spowodowanych kryzysem COVID-19.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że w zaskarżonej decyzji nie wykazano proporcjonalności pomocy państwa do szkód spowodowanych kryzysem COVID-19.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że w zaskarżonej decyzji nie zbadano w odpowiedni sposób negatywnych skutków pomocy państwa.
8. Zarzut ósmy dotyczący tego, że zaskarżona decyzja naruszyła konkretne postanowienia TFUE i ogólne zasady prawa Unii, które leżały u podstaw liberalizacji transportu lotniczego w Unii od końca lat 1980. (tj. niedyskryminacji, swobody świadczenia usług – mającej zastosowanie do transportu lotniczego poprzez rozporządzenie 1008/2008⁽¹⁾ – oraz swobody przedsiębiorczości).
9. Zarzut dziewiąty dotyczący tego, że strona pozwana nie wszczęła formalnego postępowania wyjaśniającego pomimo poważnych trudności i naruszyła prawa proceduralne strony skarżącej.
10. Zarzut dziesiąty dotyczący naruszenia przez pozwaną obowiązku uzasadnienia.

(¹) Wytyczne dotyczące pomocy państwa na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw niefinansowych znajdujących się w trudnej sytuacji (Dz.U. 2014, C 249, s. 1).

(²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1008/2008 z dnia 24 września 2008 r. w sprawie wspólnych zasad wykonywania przewozów lotniczych na terenie Wspólnoty (Wersja przekształcona) (Dz.U. 2008, L 293, s. 3).

Skarga wniesiona w dniu 19 stycznia 2022 r. – Vyatsky Plywood Mill/Komisja

(Sprawa T-32/22)

(2022/C 109/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Vyatsky Plywood Mill OOO (Kirow, Rosja) (przedstawiciele: adwokaci M. Krestiyanova i N. Tuominen)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2021/1930 z dnia 8 listopada 2021 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz sklejkę z drewna brzoźowego pochodzącej z Rosji (¹) w całości, w zakresie, w jakim dotyczy ono strony skarżącej;
- obciążenie strony pozwanej kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami z niego wynikającymi.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 3 i 4 rozporządzenia podstawowego (²), popełniła oczywisty błąd w ocenie poprzez brak uwzględnienia uwag unijnych stowarzyszeń reprezentujących producentów wytwarzających sklejkę przy określaniu zakresu produktu, struktury i definicji przemysłu Unii oraz naruszyła zasadę dobrej administracji. W rzeczywistości, jako bezstronny organ prowadzący dochodzenie, Komisja powinna była skupić się na dowodach przedstawionych przez unijne stowarzyszenia reprezentujące producentów wytwarzających sklejkę z własnej inicjatywy, zweryfikować je oraz dokonać prawidłowej oceny stanu faktycznego i prawnego w kontekście zakresu produktu, który jest zasadniczym elementem dochodzenia antydumpingowego mającym wpływ na wszystkie ustalenia. Ponadto Komisja de facto odrzuciła wszystkie pochodzące od strony skarżącej dowody i argumenty dotyczące uwag unijnych stowarzyszeń reprezentujących producentów wytwarzających sklejkę, względnie nie wzięła ich pod uwagę.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 3 rozporządzenia podstawowego poprzez przeprowadzenie wadliwej analizy cen w kontekście szkody i związku przyczynowego. Po pierwsze, Komisja zignorowała zmiany cen po okresie objętym dochodzeniem i nie uwzględniła w należyty sposób widocznej segmentacji rynku. Po drugie, Komisja nie dokonała oceny skutków dostępu przemysłu Unii do głównego surowca, wpływu przywozu z państw trzecich oraz potencjalnej dyskryminacji Rosji.